

Arrest

nr. 336 269 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ**
 Broustinlaan 88/1
 1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2024 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2024.

Gezien het tussenarrest nr. 321 810 van 18 februari 2025 waarbij de zaak terug werd verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het beroep is gericht tegen een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder) op 14 december 2023.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Nangharhar. Uw broer, K. zou bij de politie gewerkt hebben. Hierdoor werd hij bedreigd door de Taliban. Hierna zou hij als chauffeur en

bodyguard van een senator gewerkt hebben. Hierdoor kon hij u toegang verschaffen tot verschillende politieke meetings waar er voor de overheid en het leger gesproken werd. U zou over deze onderwerpen ook op de radio gesproken hebben. Na de val van het vorige regime zou uw broer naar huis gekomen zijn. Meer dan een maand later zou de Taliban uw broer zijn komen opzoeken. Toen ze hem mee wilden nemen zou een ander broer, U., op de Taliban geschoten hebben. U en U. wisten te vluchten, u zou elkaar later in Iran uit het oog verloren zijn. Uw broer K. werd later vermoord teruggevonden. U zou doorgereisd zijn naar België, waarbij u onderweg nog een verzoek tot internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Ter ondersteuning verwijst u naar volgende documenten: kopies van uw taskara en die van uw broer, foto's van uw broer zijn werk, foto's van uw activiteiten, documenten over uw broer zijn werk en badges van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U wist niet geloofwaardig te maken een nood aan internationale bescherming noch nood aan de subsidiaire bescherming te kennen.

Vooreerst kan er niet om de vaststelling heen dat u wat betreft uw leeftijd bewust leugenachtige verklaringen aflegde. Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming gaf u aan geboren te zijn op 03/05/2005 en dus minderjarig te zijn. Echter uit een medische test bleek al snel dat uw minimum leeftijd al 23 jaar was, een opvallend verschil. U hierop gewezen door de DVZ gaf aan gelogen te hebben over uw leeftijd; u zou eigenlijk 19 jaar zijn. Deze aangepaste leeftijd komt echter nog steeds niet in de buurt van uw medisch vastgestelde leeftijd, waaruit enkel geconcludeerd kan worden dat u volhardt in de boosheid. Als reden voor het vertellen van deze leugen gaf u aan dat de nachten koud waren en dat u opvang wou. Dit vormt echter geen verschoning voor het afleggen van duidelijk leugenachtige verklaringen, temeer u uw verzoek indiende in de maand augustus, niet bepaald een maand die men associeert met koude nachten. Toen u een jaar later op gehoor kwam voor het CGVS verklaarde u op basis van de door u neergelegde taskara op dat ogenblik ongeveer 20 jaar en zes maanden oud zijn, terwijl uit de medische test blijkt dat u toen al minstens 24 jaar was (CGVS, p. 5). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u neergelegde taskara, zodat u uiteindelijk niet enkel uw ware leeftijd niet wist aan te tonen, maar ook uw identiteit niet ontegensprekelijk wist aan te tonen. Ook was uw taskara slechts een kopie; u verklaarde immers stereotiep uw origineel onderweg verloren te zijn.

Aan kopies kan maar weinig bewijswaarde gehecht worden daar ze steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. Hierbij dient ook gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten vervalst kunnen worden (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Overigens gaf u bij het indienen van uw verzoek in Oostenrijk aan, geboren te zijn op 02/03/2000, een datum die al veel dichter aanleunt bij uw medische gestelde geboortedatum van 1999. Uw pogingen om misleidende verklaringen af te leggen over uw identiteit en leeftijd, spreken boekdelen over uw algemene oprechtheid en breken uw geloofwaardigheid reeds danig af.

Wat betreft uw asielrelaas dient ook te worden vastgesteld dat u niet wist te overtuigen. Het is immers duidelijk dat u uw relaas aanpaste tijdens het verloop van uw procedure, dit met het oog op het ernstiger doen lijken van uw problemen.

Zo gaf u bij uw intake gesprek als beweerde minderjarige aan een probleem met de Taliban te kennen daar uw broer bij de politie zat. Bij de DVZ bouwde u hier op voort. Niet enkel zou uw broer een politieman geweest zijn, hij was ook een bodyguard van een senator, waardoor jullie geviseerd werden door de Taliban. Een ander broer van u zou bij een confrontatie met de Taliban, hen beschoten hebben, waarna u en die broer dienden te vluchten (DVZ vragenlijst 3.5). Voor het CGVS ging u nog verder met uw relaas. Men kon zich immers de vraag stellen waarom u op de vlucht zou moeten slaan: een van uw broers zat bij de politie en een ander broer had de Taliban beschoten, maar u had hier allemaal maar weinig mee te maken, waardoor het weinig geloofwaardig is dat u moest vluchten. Voor het CGVS haalde u dan ook plots aan dat u een sterke interesse had in de politiek en het leger van het vorige regime: zo zou u op verschillende meetings geweest zijn, waar vooraanstaande politici en militairen kwamen spreken tegen de taliban en voor het regime. Tevens zou u op de radio gesproken hebben over deze zelfde onderwerpen. Dit was de reden dat u ook diende te vluchten voor de Taliban (CGVS, p. 7-9, 13). Het is dan ook duidelijk dat u uw relaas doorheen verschillende vertellingen aandikt. Als u daadwerkelijk persoonlijk gezocht zou worden door de taliban wegens uw uitgesproken politieke voorkeuren, dan stond niets u in de weg om dit duidelijke argument reeds veel eerder tijdens uw procedure aan te halen.

Wat betreft deze plotse politieke interesse van u, legde u verschillende foto's neer en liet u veel namen vallen van mensen die u zo ontmoette. Echter kan het CGVS niet weten, waar, wanneer en onder welke

omstandigheden deze foto's genomen werden. Bovendien lenen foto's zich gemakkelijk tot enscenering. Dit alles wijst dan ook niet op doorgedreven politieke interesse, laat staan dat het er zou op wijzen dat de Taliban hier weet van zou hebben of enig gevolg aan zou geven. Uiteindelijk toen de Taliban bij jullie thuis kwam was het vooral omdat uw broer bij de politie diende (waarover later meer) en het feit dat een ander broer schoot op de Taliban zal hem wel in hun vizier hebben doen belanden, maar u kunt niet aantonen dat de Taliban u zou zoeken omwille van uw vermeende politieke hobby.

Voorts verklaarde u dat uw broer bij de politie zat en hierdoor zou de Taliban uw familie viseren, maar ook hier kan net als over de rest van uw verklaringen, maar weinig geloof aan gehecht worden. Zo legde u verschillende foto's neer van een man gekleed in militaire outfit, waarvan u beweert dat het om uw broer zou gaan, maar u legt geen enkele foto neer waar jullie samen op te zien zouden zijn (CGVS, p. 9). Foto's vormen zoals eerder aangehaald geen doorslaggevend bewijs. U verwees naar de taskara van uw broer, maar ook hier kan er opnieuw gewezen worden op de prevalentie van vervalste stukken in Afghanistan en het feit dat het hier om een kopie gaat. Hetzelfde geldt voor de andere stukken die u neerlegde en die betrekking zouden hebben op uw beweerde broer. U wist niet met enig bewijsstuk aan te tonen dat uw broer een carrière had bij de politie en als bodyguard.

Voorts wist ook uw kennis over de jobs van uw broer niet te overtuigen. Zo wist u vooreerst niet juist wanneer hij begon te werken voor de politie, noch wist u te zeggen hoelang hij voor de gewone politie werkte vooraleer hij bij de grenspolitie ging werken (CGVS, p. 9). U gevraagd achter zijn taken bij de politie, kwam u niet verder dan het nietszeggende "luisteren naar het bevel van superieur". U gevraagd achter anekdotes die hij verteld zou kunnen hebben over missies enz., kon u geen enkel voorbeeld geven. Hoewel uw broer uw gezin ondersteunde met zijn inkomen, kon u dit inkomen slechts bij benadering noemen. U wist niet of uw broer opereerde vanuit een baste basis. U kon geen enkele naam van een collega noemen en ook uw broers baas kon u niet bij naam noemen (CGVS, p. 10). U verklaarde dat uw broer zijn volgende job bodyguard en chauffeur voor een senator was, maar u kon zelfs bij benadering niet zeggen wanneer hij begon met deze job, noch wist u wat uw broer gedaan zou hebben om deze toch wel prestigieuze baan te krijgen, temeer hij voordien blijkbaar maar een gewone soldaat was. Bovendien is het bevreemdend dat uw broer bodyguard zou worden. U verklaarde immers dat uw broer al voor dat hij als bodyguard begon te werken, bedreigingen kreeg van de Taliban. In dit licht is het vreemd dat een senator uw broer die al in het vizier van de Taliban liep, zou aannemen om zijn eigen veiligheid te bewaken. U gevraagd wat meer over de senator en zijn taken te vertellen, kon u geen enkel voorbeeld geven van wat een senator doet. U er op gewezen dat uw gebrekkige kennis over dit onderwerp in schril contrast staat met uw bewering geïnteresseerd te zijn in politiek waardoor u politieke meetings bijwoonde, verklaarde u zeer algemeen dat de senator tegen de Taliban was. Daar hij een regeringsvertegenwoordiger was van het vorige regime, is dit natuurlijk een opmerking die altijd correct is (CGVS, p. 11). Ook hier kende u de namen van uw broer zijn collega's niet, noch wist u waarheen uw broer, buiten Kabul, met de senator moest rijden. Vreemd genoeg wist u ook niet wat er met de senator gebeurd is na de val van het vorige regime (CGVS, p. 10). Uw kennis over het beweerde werk van uw broer is dan ook ondermaats, wat het geloof in uw verklaringen volledig teniet doet. De documenten die u ter ondersteuning van de betrekkingen van uw broer neerlegde, weten dan ook niet te overtuigen.

Het vervolg van uw relaas, waarbij een broer de Taliban beschoot en uw ander broer meegenomen en ontvoerd werd, is in het licht van bovenstaande bevinden dan ook ongeloofwaardig. In deze dient nog gewezen te worden op de vreemde kieskeurigheid van de Taliban. U beweerde dat de Taliban jullie familie zwaar vervolgde: één broer was politieman voor het vorige regime, een ander broer schoot op de Taliban en u was geïnteresseerd in politiek en sprak zich op de radio uit tegen de Taliban. Toch verblijft de rest van uw familie nog in hetzelfde huis, in hetzelfde dorp waarvan de malik volgens u tot de Taliban behoort. Uw familie zou volgens u wel geregeld bezoek krijgen van de Taliban die op zoek zouden zijn naar u en uw broer, maar de rest van uw familie wordt verder met rust gelaten en kan in vrede in leven verder zetten. Dit is gezien de ernst van de feiten die de rest van uw familie volgens uw verklaringen gepleegd zou hebben, wel een zeer lakse houding van de Taliban. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw relaas of ingeroepen vrees.

De vaststelling dat u na uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, het resultaat van dit verzoek niet afwachtte, maar doorreisde naar België, ondermijnt uw nood aan bescherming verder.

De opmerkingen op de notities die uw advocaat nastuurde, omhelzen schrijfwijzen van namen van personen en plekken en zijn dus niet pertinent voor de inhoudelijke beoordeling van uw dossier.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Juridisch kader van het onderzoek van het beroep

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te betrekken in de beoordeling (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Nieuwe stukken en aanvullende nota 's

Verzoeker legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet zowel voorafgaandelijk aan de zitting, als ter zitting een aanvullende nota neer.

In de eerste aanvullende nota voegt verzoeker stukken waarmee hij zijn activiteiten op sociale media wenst aan te tonen. Hierbij zit ook een voor eensluidend verklaarde vertaling van drie boodschappen op social

media. Verzoeker verwijst in de aanvullende nota ook naar enkele arresten van de Raad en naar landeninformatie waarbij een artikel van 17 maart 2024 betrekking heeft op het feit dat het “Zweeds comité” zijn activiteiten in Afghanistan heeft moeten stopzetten omwille van de stijgende druk en een rapport van Unama van maart 2024 dat betrekking heeft op het feit dat 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft. Hij verwijst eveneens naar de verklaringen van de taliban aangaande terugkeerders uit Europa en stelt dat hij omwille van zijn jarenlang verblijf in Europa en zijn verwestering vervolging vreest.

De tweede aanvullende nota ter zitting betreft een aanvulling van de eerste, er worden twee arbeidsovereenkomsten toegevoegd voor bepaalde duur, een van 15 juli 2024 tot 31 december 2024 en een van 1 januari 2025 tot 30 juni 2025.

Verweerder heeft op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's overgemaakt aan de Raad. Het betreft beiden een update van de landeninformatie over Afghanistan. De laatste van 23 juni 2025 bevat de meest recente landeninformatie.

4. Het verzoekschrift

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en van artikel 48/4, § 2, b e c van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting blijkt dat hij ook de schending aanvoert van artikel 48/4, § 2 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. En in het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Samengevat stelt verzoeker dat hij afkomstig is uit een liberale familie die tegen de barbaarse taliban is. Dat ze hebben samengewerkt met de overheid, dat hij nog een jonge leeftijd heeft en afkomstig is uit Nangarhar. Verzoeker stelt dat ten onrechte geen geloof is gehecht aan zijn verklaringen dat zijn broer bij de politie zat en een andere broer de taliban heeft beschoten. Volgens hem is het zeer logisch dat hij het slachtoffer zal worden van vervolging. Verzoeker vervolgt dat hij ook een sterke interesse had in de politiek en wijst op een radiogesprek dat hij heeft gehad. Verzoeker gaat in op het motief dat het hem kwalijk wordt genomen dat hij dit niet eerder heeft vermeld, maar vindt dat dit geen reden mag zijn om aan zijn politieke engagementen te twijfelen. Hij voert aan dat hij op zeer doorleefde wijze zaken over die evenementen kon vertellen. Daarnaast heeft hij ook foto's voorgelegd en vele namen genoemd van bekende politieke figuren. Verzoeker hekelt het feit dat eerst wordt gesteld dat foto's geen bewijswaarde hebben om het hem vervolgens kwalijk te nemen dat hij geen foto van hem samen met zijn broer kan neerleggen. Hij acht dit tegenstrijdig. Vervolgens gaat hij ook in op het motief van verweerder dat het vreemd zou zijn dat een senator verzoeker zijn broer heeft gekozen als zijn bodyguard, wetende dat verzoeker zijn broer reeds werd gevisieerd. Verzoeker acht het juist aannemelijk dat de senator koos voor zijn broer als bodyguard aangezien zijn broer militaire kennis had en zelf ook problemen had met de taliban. Verder haalt verzoeker aan dat hij wel doorleefde verklaringen heeft afgelegd aangaande de schietpartij en die verklaringen mogen niet zomaar genegeerd worden. Tot slot voert hij eveneens aan een hoog risicoprofiel te hebben en dat de kans zeer reëel is dat hij bij zijn terugkeer omwille van die problemen en omwille van zijn verblijf in Europa vervolgd zal worden.

Hij verzoekt de Raad hem in hoofddorde te erkennen als vluchteling, of de beslissing te vernietigen voor verder onderzoek. In ondergeschikte orde verzoekt hij de Raad de subsidiaire bescherming toe te kennen of wederom de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

5. Beoordeling door de Raad

In het huidige stadium van de procedure, is de Raad van oordeel dat bepaalde elementen meer onderzoek vergen, dermate dat de Raad niet in staat is om zich met voldoende kennis van zaken uit te spreken over het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker of een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker haalt aan vervolging door de taliban te vrezen omwille van de activiteiten van zijn broer voor de politie en als bodyguard van een senator. Een andere broer zou op de taliban geschoten hebben teneinde broer K. te proberen beschermen. Hij haalt aan dat zijn broer K. werd vermoord door de taliban. Verder haalt hij ook aan zelf een politieke interesse gehad te hebben en op de radio gesproken te hebben ten voordele van de voormalige overheid. Ook op sociale media haalt hij aan zich tegen de taliban te hebben uitgesproken.

Op basis van de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier kan hierover het volgende worden vastgesteld.

Volgens de EUAA Afghanistan Country Guidance van mei 2024 was er reeds gedurende de jaren voor de machtsovername sprake van aanvallen tegen legerbases, politiestations, checkpoints, doelgerichte moorden, executies, verdwijningen en foltering van het personeel van de Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANDSF). Op het ogenblik van de machtsovername in de zomer van 2021 werden vele ANDSF-leden, die zich overgaven, vermoord of vastgehouden. Na de machtsovername werd in een eerste persconferentie een algemene amnestie afgekondigd, waarbij iedereen zou worden vergeven die tegen de taliban heeft gevochten. Echter, deze amnestie werd niet gerespecteerd door vele talibanleden. De talibanleiders hebben onvoldoende controle over de leden en vele talibanstrijders handelen op eigen initiatief omwille van persoonlijk vijandschap of een wraakgevoel. Ook al werden talibanstrijders herhaaldelijk aangemoedigd om de algemene amnestie te respecteren, moesten strijders die betrokken waren in gruwelijkheden zelden rekenschap afleggen. Ook al wilden de taliban vroegere ANDSF-leden doen aansluiten bij hun rangen, bleken deze inspanningen weinig succesvol waardoor velen onderdoken of het land verlieten. In bijna alle provincies worden executies, foltering, misbruik, gedwongen verdwijningen van vroegere ANDSF-leden gerapporteerd. Er werden eveneens inspanningen gedaan door taliban om vroegere veiligheidsmedewerkers op te sporen via lokale informanten, registratiecampagnes van vroeger ANDSF-personeel en mogelijk het gebruik van eerdere overheidsdatabases. In februari 2022 begonnen de taliban met huis-aan-huis-zoekingen in verschillende delen van het land, met de bedoeling vroeger overheidsmedewerkers en ANDSF-leden op te sporen.

Ook in de EUAA Country Focus van december 2023 (p. 60), waarnaar in de tweede aanvullende nota van verweerder wordt verwezen, leest de Raad dat volgens een internationale analist en journalist het onmogelijk is om patronen te ontwaren van welke specifieke profielen bij het veiligheidspersoneel van de vorige regering precies worden geïdentificeerd, maar dat wel kan vastgesteld worden dat de taliban in elk geval een specifiek probleem hebben met de Afghaanse Special Forces, getraind door de Amerikanen, de legercommando's en de Afghaanse lokale politie.

In de EUAA Country Focus van december 2023 leest de Raad dat ook familieleden van voormalige medewerkers van de overheid riskeren geïdentificeerd te worden door de taliban, die soms overgaan tot hun arrestatie om voormalige medewerkers op te sporen. Ook zijn gevallen gerapporteerd waarbij familieleden gedood zijn (4.1.5 "family members of former civilian and security personnel", EUAA, "Afghanistan – Country Focus" van december 2023, p. 62 en 63.)

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, werkten en familieleden van personen die banden hadden met buitenlandse troepen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben en dat de beschikbare landeninformatie aangeeft dat vervolging in dergelijke gevallen hoogstwaarschijnlijk plaatsvindt omwille van een toegeschreven politieke overtuiging (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 34).

De Raad ziet geen redenen om in verzoekers geval hierover anders te oordelen en kan deze richtsnoeren van EUAA bijtreden.

In casu stelt de Raad vast dat verweerder geen geloof hecht aan het feit dat verzoeker zijn broer werkzaam was bij de lokale politie, als bodyguard heeft gewerkt voor een senator, dat verzoeker zijn broer om die reden werd gedood, noch dat verzoeker zelf in de politiek geïnteresseerd was.

De Raad acht na grondig doornemen van het gehoorverslag verscheidene motieven niet draagkrachtig.

Zo acht verweerder het relaas van verzoeker, telkenmale aangepast doorheen de procedure, om de problemen ernstiger te laten lijken. De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker in zijn intakegesprek de basis van zijn problemen met de taliban legde bij het feit dat zijn broer bij de Afghaanse lokale en grenspolitie zat. In zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS) vermeldde verzoeker dat zijn broer K. ook bodyguard van een senator was geweest en dat een andere broer tijdens een confrontatie met de taliban op hen geschoten zou hebben. Bij verweerder werd het relaas volgens verweerder opnieuw uitgebreid omdat verzoeker dan ook stelde dat hij zelf geïnteresseerd was in politiek en mensen van de politiek en het leger had ontmoet. Hij verklaarde verschillende meetings bijgewoond te hebben waar vooraanstaanden spraken tegen de taliban. Verzoeker zou ook op de radio gesproken hebben over deze onderwerpen. Ook al vinden deze verklaringen steun in het administratief dossier en de drie ogenblikken waarop verzoeker werd gehoord over zijn relaas, nl. het intakegesprek, de vragenlijst CGVS en het gehoor bij het CGVS, kan hier op zich in casu niet afdoende uit afgeleid worden dat verzoeker werkelijk elementen zou toegevoegd hebben, louter en alleen om zijn relaas sterker te laten lijken, zoals verzoeker aanvoert. Niet alleen kan dit te wijten zijn aan de lengte van de drie verschillende types van gesprekken, bovendien moet verzoeker veeleer gevolgd worden dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij eerder op doorleefde wijze kan vertellen over de talrijke (kopieën van)

foto's die hij aangaande de politieke evenementen heeft neergelegd, waarop hij duidelijk herkenbaar is. Hij heeft verder inderdaad vele namen van bekende politieke figuren genoemd. De Raad beschikt evenwel niet over de informatie om na te gaan of de namen die verzoeker heeft aangehaald van gouverneurs, leden van de nationale Raad of een assistent van Asraf Ghani correct zijn. Er blijkt evenwel uit de bespreking van de foto's in het gehoorverslag en de details die verzoeker dienaangaande geeft wel degelijk een politieke interesse.

Aangaande de voorgelegde foto's en genoemde namen van personen die verzoeker zou ontmoet hebben, stelt verweerder dat hij kan niet vaststellen waar, wanneer of in welke context de foto's genomen zijn en dat foto's makkelijk geënceneerd kunnen zijn. Volgens verweerder wijst dit niet op een doorgedreven politieke interesse. De Raad volgt dat in theorie foto's kunnen geënceneerd worden. Desalniettemin moet in casu vastgesteld worden dat verzoeker die vele en heldere afbeeldingen op doorleefde en gedetailleerde wijze kan toelichten, bijvoorbeeld aangaande de context, waaruit minstens een politieke interesse blijkt.

Verder stelt verweerder dat de taliban verzoeker wellicht niet omwille van zijn politieke interesse zochten, doch dat de aanleiding voor het bezoek thuis was dat zijn broer bij de politie diende en een andere broer op de taliban heeft geschoten. De Raad moet evenwel herhalen dat uit boven aangehaalde informatie blijkt dat ook familieleden zonder specifieke politieke interesse, louter als familielid van een lid van de ANDSF, waartoe ook de lokale politie behoort, kunnen gevisieerd worden.

Wat betreft de tewerkstelling van zijn broer K. bij de lokale politie, heeft verzoeker foto's voorgelegd van een man in militaire outfit, maar geen enkele foto waarop verzoeker samen met deze man voorkomt. Dienaangaande is het evenwel, zoals verzoeker aanvoert, opvallend dat verweerder de talrijke voorgelegde foto's enerzijds geen bewijswaarde toekent, doch wel negatief duidt dat verzoeker geen foto samen met de man in militaire outfit kan voorleggen.

Verder blijkt dat de gemachtigde motiveert dat verzoeker *"niet met enig bewijsstuk [wist] aan te tonen dat [zijn] broer een carrière had bij de politie en als bodyguard"*. Nochtans blijkt dat verzoeker vrij veel stukken heeft neergelegd aangaande de man waarvan hij stelt dat het zijn broer is. Zo verwees verzoeker naar de taskara van zijn broer (kopie), en blijken ook stukken reeds neergelegd van bij de Dienst Vreemdelingenzaken zoals drie foto's van het lichaam van de omgekomen broer, foto's van de man in uniform, een werkbadge, een certificaat van een medische training en een "benoemingsbrief" (of registratie als bodyguard). Aangaande deze documenten kan volgens verweerder weinig bewijswaarde gehecht worden omdat het kopieën zijn en omdat er op basis van de landeninformatie veel corruptie en documentenfraude in Afghanistan bestaat.

De Raad kan verweerder volgen dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat in Afghanistan gemakkelijk via corruptie en vervalsers Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Echter, kan deze algemene vaststelling geen zorgvuldig onderzoek van de voorgelegde stukken in de weg staan. Dit wordt onderschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals het arrest van 18 november 2014, nr. 52589/13, MA t. Zwitserland, dat stelt in punt 62. *"Furthermore, the Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries (see paragraph 55 above). The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted."*

Het Hof wijst er aldus op dat ook als enkel kopieën worden voorgelegd of als stukken volgens de beschikbare landeninformatie in theorie kunnen worden gekocht, de documenten toch moeten worden onderzocht voor de beoordeling van de waarachtigheid van het feitenrelaas.

In casu moet de Raad vaststellen dat wat betreft de familieband tussen verzoeker en de heer K., waarvan verzoeker stelt dat het zijn broer is, verzoeker de taskara's van hemzelf en van de broer K. heeft voorgelegd maar dat geen van deze taskara's zijn vertaald, zodat de Raad niet kan nagaan wat hierop vermeld staat en of er gelijkenissen zijn tussen de beide taskara's op bepaalde punten (zie aangaande onvertaalde stukken verder infra).

Waar verweerder stelt dat verzoeker zijn kennis over de jobs van zijn broer niet weet te overtuigen, stelt de Raad op basis van het gehoorverslag vast dat verzoeker wel namen heeft gegeven van de provincies waar de broer heeft gewerkt als lid van de Afghaanse politie, dat hij kan schetsen wanneer hij ongeveer voor de politie begon te werken, nl. 5 à 6 jaar voor de val, dat hij de rang heeft gegeven, duiding gaf bij welke wapens

hij had en de wijze waarop de broer zijn loon verkreeg, meer bepaald bij de politie via een bankkaart, en als bodyguard cash. Ook het loon van zijn broer kon hij bij benadering schatten. Er zijn inderdaad vragen waarop verzoeker het antwoord schuldig moest blijven, zoals onder meer of zijn broer vanuit een vaste basis opereerde, evenals de namen van collega's van zijn broer, doch hij heeft – anders dan verweerder stelt – wel de naam gegeven van een superieur, zijnde de naam van de senator waarvoor hij werkte. Over de job als bodyguard voor een senator kon verzoeker inderdaad niet precies zeggen wanneer zijn broer begon, maar dan weer wel wat die job inhield, zoals vb. het feit dat de senator veel tankstations had en verzoeker zijn broer geld moest afhalen aan de pompen. Over wat de broer moest doen om die job als bodyguard te krijgen, wist verzoeker te preciseren dat de broer gekend stond als een goede chauffeur en dat hij moest kunnen omgaan met een wapen.

Waar verweerder motiveert dat het bevreemdend is dat een senator een persoon in het vizier van de taliban als bodyguard zou aanstellen, kan de Raad verzoeker in het verzoekschrift volgen dat dit niet noodzakelijk vreemd moet zijn, nu hij militaire kennis had en zelf problemen had met de taliban, waardoor hij mogelijk goed geplaatst was de veiligheidsrisico's in te schatten.

Ook al kan de Raad volgen dat de kennis van verzoeker op bepaalde elementen hiaten vertoont, is hij er zonder bijkomend onderzoek niet van overtuigd dat deze als ondermaats moet beschouwd worden, dermate dat het geloof in de verklaringen volledig teniet zou gedaan zijn, zoals verweerder motiveert.

Tot slot stelt de Raad ook vast dat naast de taskara's, ook de badge en de werkdocumenten van broer K. niet werden vertaald. Volgens artikel 48/6, § 3, lid 2 van de Vreemdelingenwet komt het aan verzoeker toe om een vertaling voor te leggen van diens stukken. Echter, de Raad kan niet vaststellen dat aan verzoeker werd gevraagd om een vertaling van de voormelde stukken voor te leggen in de zin van artikel 48/6, § 3, tweede lid (zie dienaangaande RvS 19 maart 2001, nr. 94.109). Er blijkt evenmin dat conform het vijfde lid en de samenwerkingsplicht op voldoende wijze de vastgestelde relevante gegevens van de voorgelegde stukken werden vertaald. Wat onder meer onder relevante gegevens moet worden verstaan, blijkt uit de voorbereidende werken (*Kamer 2016-2017 Doc 54, 2548/1, p. 44 met niet-limitatieve opsomming*). Nochtans meent de Raad dat die stukken pertinent zijn in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker zijn aangehaalde vrees voor vervolging omwille van de activiteiten van zijn broer K. voor de ALP. De Raad moet immers de inhoud van de stukken kunnen aftoetsen aan de verklaringen van verzoeker.

Bijgevolg komt het verzoeker toe om in een vertaling te voorzien van de stukken. De Raad leest immers eveneens in de voormelde voorbereidende werken (p. 43) : *“Het is duidelijk dat een vertaling van de door verzoeker voorgelegde stukken noodzakelijk is om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming”*.

Deze onderzoeksplicht, kadert ook in de samenwerkingsplicht. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden, de samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het volgens het Hof van Justitie aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

In casu kan de Raad geen zorgvuldig onderzoek van de stukken vaststellen, en is hij ook verhinderd dat zelf te doen.

De Raad wijst er verder op dat op basis van de hoger aangehaalde landeninformatie evenwel niet in het algemeen aangenomen kan worden dat alle personen omwille van hun familieband met iemand die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid werkte, vervolgingsdaden riskeren maar moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om die reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden.

In dat kader blijkt dat verzoeker in de eerste aanvullende nota ook elementen heeft voorgelegd die erop wijzen dat hij op sociale media ten tijde van de machtsovername kritische boodschappen voor het huidige regime heeft gepost. Hiervan ligt ook een voor eensluidend verklaarde vertaling voor. De Raad acht het aangewezen dat verweerder verder deze kritische boodschappen op sociale media onderzoekt. Waar verzoeker ook verklaringen heeft afgelegd bij verweerder dat hij zelf op een lokale radio "S." zich kritisch uitgelaten zou hebben over de voormalige overheid, vindt de Raad in het blauw mapje van het administratief dossier geen precieze landeninformatie over die radiozender. Dit mapje bevat enkel de COI Focus over Afghanistan inzake de veiligheidsincidenten per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022. Ook al erkent de Raad dat verweerder ook in uitgebreide algemene COI updates heeft voorzien, acht hij verder onderzoek naar concrete informatie dienaangaande aangewezen.

Concluderend stelt de Raad dat gezien de limieten van een bevraging ter zitting en de nood aan een zorgvuldig bijkomend onderzoek en/of vertaling van de stukken, zoals in het onderhavige arrest is toegelicht, hij niet beschikt over alle noodzakelijke elementen om met kennis van zaken te oordelen over de eventuele nood aan internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftieng door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

